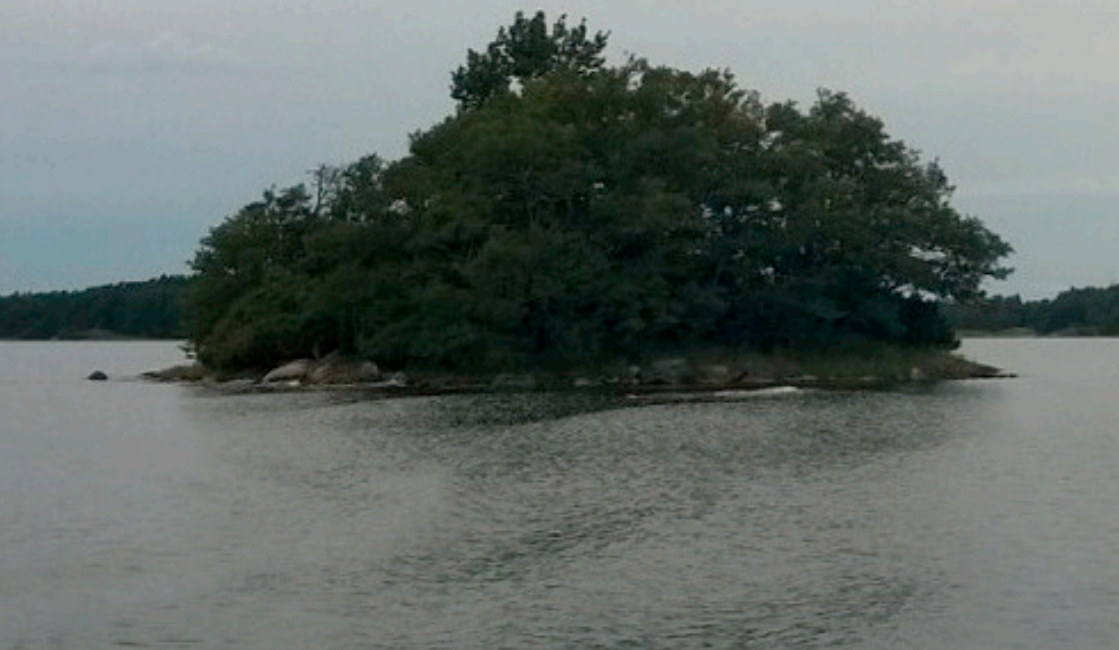

Jan Glantz

NÅGONSTANS ATT FÖRSVINNA

Tidigare utgåvor av Jan Glantz:

Jonas Österfelt-detektivromanerna:

Någon känner någon	2014
--------------------	------

Något att sikta på	2015
--------------------	------

Någon måste bort	2016
------------------	------

Förfaders svett	2016-2017
-----------------	-----------

<https://forfadersssvett.blogaaja.fi>

NÅGONSTANS ATT FÖRSVINNA

av

Jan Glantz

Pärmbild: Ingela Glantz

(c) Jan Glantz 2017

Förläggare: BoD – Books on Demand, Helsingfors, Finland

Tillverkare: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland

ISBN 9789515684615

PROLOG

Något var fel. Någon oidentifierbar instinkt tvingade mig att agera. Det gällde att vakna upp snabbt. Och jag gjorde det.

När jag slog upp ögonen, byttes sömnen till ett annat mörker. Jag låg i min trygga säng, men det var uppenbarligen natt. Det var ingen mardröm som hade tvingat mig att vakna upp utan något annat. Tyst lät jag mina revben vila mot bädden och jag blickade mot sovrummets skåp. Utan att röra mig lät jag öronen vänja sig till nattens tystnad. Var det ett ovanligt ljud som hade väckt mig?

Mörkret rörde på sig. En kall hand grep om mitt hjärta. Hur kunde mörkret röra på sig?

I samma ögonblick insåg jag det. En mörk skugga avtecknade sig mot de ljusa skåpdörrarna. En skugga från mitt sovrumsfönster bakom min rygg. Skuggan rörde på sig. Nästan omärkligt men ändå tillräckligt för att alarmera mina sinnen, som var vana vid en viss grad av mörker så här års. Eller snarare inget mörker alls så här i maj, i rask takt på väg mot midsommarnatten, som knappt var en natt överhuvudtaget.

Trots den alarmerande tanken på en främmande närvaro i mitt sovrum, lugnade jag mig. Det var ingen fara. Istället koncentrerade jag mig på att andas normalt för att inte oroa den människa som var ansvarig för skuggbilden.

Utan att direkt se det visste jag att skuggbilden tillhörde Anna. Hon hade rest sig från bädden vid min sida och tittade istället ut genom fönstret mot Helsingfors stad. Hon tittade genom springan mellan

spjälgardinerna, som förgäves försökte hålla försommarens nattliga ljus utanför vår sömnro. Ljusets natt hade än en gång lyckats med att först ruinera Annas sömn, och sedan min.

Den här gången ville jag inte stiga upp för att solidariskt hålla om henne. Denna gång skulle hon inte behöva få samvetskval över att hon oavsiktligt hade väckt upp mig. Denna gång skulle det inte bli ett gräl om vem som hade väckt upp vem. Jag tänkte ligga tyst och låta henne tro att jag inte hade vaknat upp överhuvudtaget. Genom att låtsas sova skulle jag låta oss båda få en möjlighet att snappa upp en fortsättning på den avbrutna sömnen.

Det var inte bara hennes vakande som hade stört vår samvaro den senaste tiden. Något tyngde min flickvän, Anna Tschäder. Jag visste inte vad, och hon ville inte berätta vad det var heller. Jag visste inte om det var vakandet som störde hennes vardag eller om det var något i hennes liv som störde hennes nattsömn. Hon ville inte berätta vad det var. Men det höll på att påverka oss. Det rädde inget tvivel om den saken.

Ibland undrade jag om jag hade förlorat alla mina chanser till ett skapligt förhållande. Om jag hade levt ensam så länge att jag inte klarade av att dela min vardag med en kvinna längre. Efter att vår första hetta hade lagt sig, hade det blivit allt svårare att sova tillsammans. Jag var övertygad om att känslan var ömsesidig.

Anna höll på att lämna mig. Eller höll jag på att lämna henne?

I drygt ett års tid hade vi sällskapat och det hade varit en härlig tid. Men det började bli allt mera uppenbart att den tiden höll på att närma sig sitt slut.

Men vem eller vad skulle sätta stämpeln på att vårt förhållande verkligen hade kommit till vägs ände? Eller fanns det något som ännu kunde påverka den avslutning, som nu verkade oundviklig?

Ljuskäglorna från en nattlig bilkörning seglade över skåpdörren och det dansande ljuset ackompanjerades med ett gasande motorljud från bilen. Nattens gator skulle snart vakna upp till ytterligare en trafikfylld dag.

För att ytterligare övertyga Anna om att jag sov, simulerade jag ett snarkande ljud djupt nere i min strupe.

KAPITEL 1

Lördag

Motorljudet från hissen hördes in till min lokal, och jag gick nervöst fram till ytterdörren. Jag var trygg inne i min bostad men oroligt lyssnade jag på ljuden från den hotande världen utanför mitt revir. Om några minuter skulle hotet tränga in i min trygga värld, och jag skulle själv bli tvungen att öppna dörren åt det obehagliga.

Motorljudet stannade i våningen nedanför min, och faran var över för tillfället. Mina gäster hade fortfarande inte anlänt. Det var dock ingen lättnad för jag skulle bli tvungen att vänta på dem ännu ett tag. Och det gjorde mig allt mera nervös.

Senast jag hade varit i samma stressande situation var det för två år sedan. Då hade jag väntat på mina två barndomskamrater till en kvällsmiddag i mitt hem. De hade anlänt och vi hade haft en angenäm kväll, fylld med nostalgiska minnen och hopp om en bättre framtid. Men efter det hade allt blivit fel.

Nåja. Kanske inte riktigt allt. För efter det hade jag blivit privatdetektiv och det hade lett till lite sysselsättning och via en märkelig utveckling till ett arv, som gjorde min finansiella tillvaro rätt så trygg. Och så hade jag naturligtvis träffat Anna, som hade gjort mig mera social. Den känslan kändes dock lite vacklande för tillfället, för vad skulle ske med mitt sociala liv om jag av en eller annan orsak förlorade Anna? I varje fall skulle jag förlora de gäster, som snart skulle anlända. För Bettina Pirinen

var Annas bästa vän och Sebastian Pirinen var Bettinas make sedan två år tillbaka. Om Anna marscherade ut från mitt liv, skulle Bettina och Sebastian också göra det.

Jag gick till mitt kök, där jag såg att Anna höll på att avsluta sitt kockande. Hon verkade irriterande lugn, då jag själv var ytterst nervös. Men varför var jag egentligen så orolig för hur kvällen skulle utvecklas? Var det för att Bettina kände Anna mycket bättre än vad jag gjorde? För att Bettina skulle se genom Annas och mina glada ansikten att vårt förhållande inte var så bekvämt som det verkade? Fanns det en risk för att Bettina kunde locka Anna att öppna sig så att kvällen rentav blev pinsam? Eller var jag avundsjuk på Anna för att hon i Bettina hade en så god vän som jag inte hade?

Anna viftade med handen så att jag skulle förstå att lämna köket.

”Ju flera kockar desto sämre soppa”, upprepade hon för tredje gången under kvällen hittills.

Dukningen verkade vara i skick så jag hade ingen uppgift i vardagsrummet heller. Fyra middagstallrikar med fyra förrättsassietter, bestick och fyra vinglas. Jag tände det gula stearinljuset mitt på middagsbordet för gästerna skulle anlända när som helst.

”Är det gula ljuset lite för påskaktigt?” frågade jag med ansiktet vänt mot köket. ”Sommaren närmar sig ju trots allt med stormsteg.”

”Jag såg gula tulpaner i parken idag så det är nog helt okay”, svarade Anna.

Det kändes lite otrevligt att fråga råd om inredningen i mitt eget hem. Som om jag var tvungen att visa upp en fasad, som inte hade något med

den jag egentligen var. Men det hörde till spelets regler. Jag måste låta min kvinna påverka mitt revir så att det var vårt bådas gemensamma område. Och det var ju faktiskt så att Bettina och Sebastian var mera Annas vänner än mina, så därför låg det på hennes ansvar att göra våra gäster belåtna med kvällen. Även om jag kanske hade mera orsak att imponera på dem, eftersom jag borde vinna min kvinnas vänners gunst.

Kanske jag borde lugna mig. Alla tecken visade på att det skulle bli en bra kväll. Och det viktigaste av allt var att doften från Annas matlagning var alldeles bedårande. Eller var det för att jag var vrålhungrig? Normalt brukade jag inte äta middag så här sent på kvällen, men vi hade inte velat bjuda Bettina och Sebastian hem till mig alltför tidigt. Kvällens mysiga skymning kom alldeles för sent så här års. Men jag klagade inte.

Dörrklockans plötsliga ringning skrämde mig. Jag hade inte hört hissens ljud och jag förstod med ens att Bettina och Sebastian var så irriterande sportiga att de hade promenerat uppför trapporna till min sjunde våning.

”Kom in”, sade jag vänligt och grep tag i den blomkvast, som Bettina räckte mig. Redan innan dörren hade stängts bakom mina gäster, hade Sebastian räckt mig en vinflaska och ett litet paket.

”Anna håller på att finslipa maten i köket”, förklarade jag när Bettina tittade frågande över min axel.

”Hej och välkomna”, ropade Anna. ”Jonas visar er omkring i lägenheten innan vi sätter oss till bords.”

”Så det är så här som Jonas Österfelt bor”, sade Sebastian medan han lade sin ytterrock på en knagg.

Privatdetektiven Jonas Österfelts flickvän försvinner. Har det skett av egen vilja eller har hon blivit bortrövad? Spåren leder både till fjärran länder och till Ingå skärgård, när Jonas bestämmer sig för att leta efter Någonstans att försvinna.

